

Dag 753 – dinsdag 20 januari

Gisteren wilde mormel al niks eten en ook vandaag hebben we een slechte start. Het enige dat hem lijkt te interesseren, is zijn kauwbeentje.

Zucht. Het is nog geen tien uur en er schieten maar twee kleine goed doorslobberde slappe velletjes over van dat beentje. Je zou het niet meer herkennen. Ik neem ze weg.

Over de middag moet ik even langs bij de podoloog. Tijd voor nieuwe steunzolen. Hoog tijd, want mijn rugklachten zouden daarmee verband houden zo blijkt. En waarom ik vooral links in mijn onderrug pijn heb wanneer ik last heb? Omdat ik een hondje heb dat trekt aan de lijn... ;-)

Lagun is heel blij om me terug te zien en snuffelt me af van top tot teen. Je hebt nochtans maar een half uurtje alleen gezeten schat... Ik heb me ooit laten vertellen dat alles vanaf 20 minuten voor een hond sowieso als “lang” wordt beschouwd, een eeuwigheid. (Hoe en wie tot die conclusie is gekomen ...)

Hij is zo blij dat het hem invalt dat hij honger heeft precies want hij gaat nog een paar korreltjes pikken uit zijn bakje. Ja ja... ik laat zijn bakje eten staan tegenwoordig. Beter een verwende hond dan een anorectische hond vind ik.

In de namiddag komen mijn ouders een blitzbezoek brengen en ook nu weer duikt Lagun in zijn bakje. Die korrels geraken nog wel eens op op deze manier.

's Avonds krijgt hij pas heel laat avondeten. Voornamelijk van zijn nieuwe korrels en wat broodkruimeltjes. Hij laat niks over...

Oef.

Omdat hij zo flink is geweest, krijgt Lagun ook een dessertje: een dessertlepel volgesmeerd met préparé. ;-)

Meneertje komt geïntregeerd aangelopen, slaat zijn tong uit maar trekt ze onmiddellijk kikkergewijs terug in. Bakkes, metaal eronder! Gelukkig is de lokroep van de préparé sterker en zelfs wanneer de préparé al lang verdwenen is, gaat Lagun met zijn tong nog steeds het lepeltje achterna op de grond. ☺

Dag 754 – woensdag 21 januari

Deze nacht heeft Lagun heel even geblaft. Maar waarom? Het heeft gelukkig niet lang geduurd.

Ik loop weer wat achter op schema en ik neem ons beider ontbijten mee naar het werk in Brussel.

In de trein zit vandaag een grote hondenliefhebber voor ons. Meneer stapt in de trein in Drongen met zijn koptelefoon op. Hij spreekt Lagun aan met dat typische babytaaltje maar Lagun negeert hem. Pas in Brussel Zuid – het traditionele moment voor Lagun om lastig te beginnen doen – steekt meneer zijn hand uit om onze kleine vriend te aaien. Hij maakt geen oogcontact met mij en heeft nog steeds zijn oortjes in dus ik buk me tot op zijn hoogte en zwaai even. Meneer weet duidelijk maar al te goed dat hij niet aan Lagun mag komen want nog zonder woorden begint hij zich al te verontschuldigen. “Hij zag er gewoon zo lief uit”. Weet ik wel...

Zodra meneer stopt met aaien, begint Lagun te jammeren en probeert hij vanonder de zetel te komen. Meneer neemt het op zichzelf (hij weet niet dat Lagun dit meestal doet op dit punt) en ik laat hem dat ook denken. Zal 'm leren van aan assistentiehonden te raken...

Op het werk eet Lagun zijn nieuwe korreltjes in 1 keer allemaal op! Zomaar, droog en zonder iets bij! Jawadde.

Zijn maagje lijkt er echter niet helemaal mee akkoord te zijn want zo rond elf uur begint hij zenuwachtig heen en weer te trippelen in ons bureautje. De collega's worden er gek van. Omstreeks half twaalf begint hij dan ook nog eens zachtjes te jammeren. Ik geloof dat er iets klaar zit en neem een vervroegde lunchpauze.

En jawel, ook vandaag winnen we terug de quiz "ken je hond". Lagun draait een halve kilo worst ongeveer.

Hij lijkt opgelucht. Zou ik ook zijn! 😊

Na de middag blijft hij heel rustig. De treinrit naar huis is een ander verhaal. Vanaf Gent voel ik hem opnieuw onrustig worden onder mijn zitje. Ik vraag hem vanonder de zetel te komen en hij aarzelt geen twee seconden. We doen wat oefeningen en geven een mooie show voor de medereizigers: Lagun raapt mijn handschoen op en zijn eigen leiband. Hij komt op mijn schoot en kijkt mee naar buiten, gaat zitten, doet een 'duw', opnieuw een 'onder'... hij heeft er zin in. 😊

Dag 755 – donderdag 22 januari

Deze ochtend kan ik Lagun warm krijgen om toch een deel van zijn droge korreltjes op te smikkelen. De rest werkt hij naar binnen over de middag. 't Is toch zo een delicaatje...

Even doet hij me vandaag opschrikken van mijn computerscherm wanneer hij plots heel erg boos begint te blaffen. Ik kijk... en zie een duif op steroïden in de tuin. Amai, ja ik zou ook zin krijgen om ze weg te blaffen. Wat een beest! Lagun houdt gelukkig wel op wanneer ik hem dat vraag.

Mijn lunchpauze vandaag vul ik met een grondige kuisbeurt. Lagun mag dan ook even buiten. Het is best koud maar hij vraagt niet liever. Wanneer ik binnenshuis klaar ben, doe ik nog even de ramen aan de buitenkant en zo neem ik onmiddellijk ook mijn kleine man mee vanuit de tuin door de garage voor een wandeling naar het containerpark terwijl binnen alles droogt. Twee volle uren ben ik uiteindelijk bezig geweest maar alles ligt spic & span. Lagun heeft best dorst gekregen van de wandeling wanneer we terug thuis zijn en voor ik er goed en wel erg in heb dat hij weer te veel drinkt, gooit hij zijn hele ontbijt er terug uit. Op mijn mooi geboende vloer... en wat een hoop! Er zit precies zage-meel tussen. Maar ook onverteerde hele brokken. Snif. Ventje toch...

Ik laat hem even buiten en hij gaat ploef op zijn buik in het bevroren gras liggen. Het doet hem precies deugd. Ik kuis alles op in huis en wanneer hij even later vraagt om terug binnen te mogen, laat ik hem ook onmiddellijk terug binnen. Vieze natte poten overal...

Achja, een proper huisje is ook maar zoveel waard natuurlijk... ;-) "Het heeft zijn keer gehad" zou mijn oma zeggen.

Misschien was hij wel te opgewonden van de wandeling. Aan de vaart heb ik het grut immers even los gelaten. Dat was een grote fout. Ik zag hem even van het pad afwijken recht naar de weide waar normaal paarden staan maar kon hem op ons pad houden met een simpele 'non'. Toen er echter een hele zwerm duiven opstootte van de weide, werd het onze kleine vriend te veel en hij wipte de gracht over, los de prikkeldraad door die hij overduidelijk niet had gezien en de weide op. Heel even is hij met zijn poten en zijn rug blijven haperen in de prikkeldraad en nu durft hij natuurlijk niet terug te keren naar mij. Tsss. "Als je kan uitgaan, kan je opstaan ook", is nog zo een mooie uitdrukking die ik vroeger wel eens te horen kreeg van mama... Awel, ik moet er nu onvrijwillig aan denken. "Als je door die prikkeldraad achter de duifjes aan kan, kan je er ook door om terug te keren." Ik stap resoluut terug de richting uit vanwaar we kwamen en merk dat Lagun panikeert. Hij wil echt wel bij mij zijn. Ik kijk even en in de verte zie ik een makkelijkere opening door de draad. Ik lok Lagun erheen en dankbaar komt hij terug aan mijn zijde. Het is toch altijd veel leuker bij vrouwtje vind je niet? ;-)

's Avonds heeft onze kleine man grote honger en hij eet zijn korrelmix flink op.

We maken nog een lange avondwandeling terwijl er een cakeje in de oven zit te garen. Jaja, het is mijn dagje wel: kuisen, koken... Lekker cocoonen. ☺

Bij onze terugkeer moet ik Lagun wel een aantal keer op commando doen stoppen met drinken. Ik heb weinig zin in een herhaling van het scenario van deze middag... uiteindelijk pak ik ook zijn kom drinken weg. Lagun kent geen mate...

Dag 756 – vrijdag 23 januari

Berenkoud is het vandaag. Ik warm me even op onder de douche maar verlies daardoor wel wat tijd voor het ontbijt. Dat van Lagun neem ik mee naar Brussel. Een bakje van die kersverse nieuwe korreltjes.

Tegen zijn gewoonte in blijft Lagun ook na Brussel Zuid vrij rustig deze ochtend. Maar op het werk is hij een echte aandachtstrunt deze voormiddag. Hij komt voortdurend aandacht afsmecken en duwen met zijn neusje om geaaid te worden. Het is iets wat hij anders niet vaak doet en ik heb weinig werk dus ik geniet even mee van de knuffelmomenten.

Waarschijnlijk vraagt ie gewoon om zijn hesje uit te doen maar sorry vriendje, dat blijft aan. Ik merk nu al verbetering in zijn gedrag wanneer ie het aan heeft dus we zijn op het goede pad.

Ik merk in zijn vachtje weliswaar wat schilfertjes. Dat had ie vroeger nooit. Tenzij afgelopen zaterdag toen we met zijn en mijn collegaatjes van Canisha les kregen van de dierenarts. Zouden het stressschilfertjes zijn?

Over de middag ga ik me een soepje warmen in de keuken. Ik neem Lagun mee op sleeptouw en we doen er wat oefeningen zoals de besteklade openen. Net op dat moment komt ook Maryse binnen en ons klein grut is even afgeleid. Ik vertel het haar van de besteklade en dat wil ze wel even zien. Maar of dat zal lukken met haar in de buurt? Tuurlijk wel! Tsss... vrouwtje toch, heb eens wat vertrouwen in je kleine assistent! Lagun doet het vol overgave en krijgt bijna de besteklade integraal over zijn lijfje. Hm, ik moet die rem nog vinden bij Lagun... ☺

's Namiddags komt er nog een zeer dringende, delicate grote vertaalaanvraag binnen waardoor ik mijn gewone trein mis. En Lagun voelt het precies aan dat ik ofwel onder stress sta ofwel dat we ons gewone vertrekkuren missen. Iets na 16 u begint ie me daar nu toch te jammeren in het bureau. En ik heb mijn volle concentratie nodig. Om horendol te worden! Wellicht heeft ie een grote boodschap maar ik kan echt niet weg van mijn bureau en heb niemand die even met hem buiten kan op dit uur op een vrijdag... ☹ Wanneer we dan uiteindelijk toch kunnen vertrekken en buiten komen volgt er ... NIKS! Lagun doet helemaal niks. Ik krijg met moeite een plasje voor we in de trein stappen.

Het was dus duidelijk gewoon tijd om in weekend te gaan. Tja... kan ik hem dat kwalijk nemen?

In de trein gedraagt de kleine man zich werkelijk voorbeeldig. We missen in Gent weliswaar onze aansluiting naar Landegem maar onze grote man komt ons redden en oppikken in Gent. Halleluja!

Thuis speelt Lagun opnieuw een beetje met onze voeten. Hij eet weliswaar wederom flink zijn korrelmix op maar wil dan met zijn knaagbeentje naar buiten, en meteen terug binnen, en meteen terug buiten, en meteen terug... enfin, jullie snappen het wel.

Hij heeft weer eens een nieuw knaagbeen... die eerste hap is toch altijd zo moeilijk...

Dag 757 – zaterdag 24 januari

Vandaag zouden we normaal in de voormiddag een groepstraining hebben maar Bart ligt echt in de lappenmand en ik houd me wel recht maar echt schitterend voel ik me ook niet. Ik bel de dokter van wacht en blijf aan de zijde van mijn grote man.

Even later volgt het verdict al: de griep. Ondanks onze inentingen? Ja 't is een Amerikaanse variant en daar gelden de inentingen niet tegen. Grrrr.

Het doktersbezoek verloopt anders wel fijn: Lagun komt heel enthousiast de restant van zijn knaagbeentje presenteren aan de dokter en door de manier waarop hij het in zijn snoet heeft, lijkt hij wel een neushoorn. Hilariteit alom. De dokter is ook een grote dierenvriend zo zal blijken want hij heeft alle moeite om zich te concentreren op Bart. Tja, die charmes van Lagun hé. Het wordt de dokter al helemaal te gek wanneer ik vanuit de keuken Lagun de portefeuille geef en hem die tot bij de dokter laat dragen.

Even later vertrek ik met Lagun en een doktersvoorschrift naar de apotheek en de bakker. Het is eigenlijk prachtig weer buiten en de dokter zei nog dat als we ons goed genoeg voelden, een goed ingepakte wandeling ons deugd zou doen. En gelijk heeft ie. Ik fleur toch iets op. Lagun is ook in zijn nopjes: overal ligt gesmolten sneeuw. Het is spekglad maar meneertje op zijn vier poten heeft daar natuurlijk geen last van. Hij dartelt opgewekt van plas naar plas.

Een geluk bij een ongeluk: we hadden al afgesproken met mijn ouders om Lagun bij hen te laten logeren vanaf vanavond omdat we morgen met Barts moeke op familiebezoek gaan in het verre Limburg. Ik zie niet goed hoe Bart dat gaat volhouden maar we kunnen er niet van onder; Barts moeke kan zelf niet rijden en 't is eeuwen geleden dat ze haar familie heeft gezien en voor sommige 92-jarigen onder hen, zal het waarschijnlijk ook de laatste kans zijn. Iedereen kijkt er volop naar uit.

Ik ga Lagun en zijn spullen dus afzwieren bij mijn ouders 's avonds en ik stop mijn ventje vroeg in.

Zelf ben ik nog niet moe dus ik blijf nog even beneden. Maar hoe vreemd... Geen knuffel van mijn grote man, geen knuffel van mijn kleine man... de leegte smijt zich letterlijk op mij en ik merk hoe een ellendig gevoel me langzaam maar zeker in zijn sombere greep krijgt.

Bart en ik hadden het er al over gehad om na Lagun even geen hond meer in huis te nemen omdat we zelf zo vaak weg zijn... maar is dit dan de toekomst? Ik kan het me niet inbeelden...

Dag 758 – zondag 25 januari

We trekken op familiebezoek. Bart en ik staan in overlevingsmodus en ik kan dat vervelende gevoel van eenzaamheid maar niet van me afgooien.

Barts moeke en haar verre familieleden zijn ons echter eeuwig dankbaar.

Dag 759 – maandag 26 januari

Deze avond komen mijn ouders Lagun terug in mijn armen brengen. Wat een zalig wederzien! Woefie is weliswaar afgepeigerd. Ik hoor dat hij twee volle dagen non stop heeft gespeeld en gerend met zijn liefje Belle en dat hij gisteravond ook nog eens dubbel verwend is geworden door mijn nichtjes die kwamen slapen bij oma en opa.

We zullen er niet veel 'last' van hebben. Grut eet ook goed en gaat zonder morren zijn bench in.

Dag 760 – dinsdag 27 januari

Lagun zit op een andere planeet wanneer ik om half negen beneden kom vandaag. Het duurt totdat ik voor zijn bench sta voordat hij wakker schiet.

Vandaag is een betekenisvolle dag in zijn leventje maar hij weet het nog niet: een volledige medische check-up om te beslissen of we nu volop voor zijn eindafwerking gaan of een andere bestemming moeten zoeken voor de lieverd.

Voor zijn onderzoek moet hij onder de foto's en dus krijgt ons wriemelkont een kalmeringsmiddeltje toegediend. We weten exact wanneer het aanslaat want de arme stakkerd laat zich met een plof vallen en reageert niet wanneer de vorige klant met haar kat terug naar buiten gaat.

De dierenarts heeft net zijn mobiliteit getest toen hij nog helemaal bij zijn positieven was en vermoedt ook dat er iets schort aan zijn gewrichten. Hij is veel te stijf voor zijn leeftijd. Maar de foto's zijn prima. Onze kleine man is in topvorm. Hij is gewoon een stijve hark. 😊

Wat zijn "drankprobleem" betreft, hoef ik me ook geen zorgen te maken. Bij een echt probleem zou ik Lagun niet op commando kunnen laten ophouden met drinken zoals ik zelf al had vermoed en bovendien zou hij ook accidentjes hebben in huis. En dat is zeker niet het geval. Ik heb nog nooit zo een proper woefie gekend.

Zijn gewicht staat goed nu: 27 kilo. Maar overschot heeft hij niet. Ik vraag de dierenarts wat ik nog zou kunnen doen om hem te laten eten en ze raadt me aan om te vragen of ik hem op vers voer mag zetten. Echt?!

Het is zo een drastische ommezwaai maar ik ben geïntrigeerd. Dat is iets dat ik altijd al heb willen proberen maar waar ik me niet zeker genoeg voor voel om mee te experimenteren. Al helemaal niet op zo een fragieltje als onze kleine vriend.

Ik word naar Top Dog in Wetteren doorverwezen. Dat doen we morgen first thing!

We laden een slappe platjas terug in de auto, ik ga bij hem zitten op de achterbank en we rijden terug naar huis.

Straf spul dat kalmeringsmiddel. Ik merk dat Lagun bij bewustzijn wil komen maar het is nog een en al wol in zijn kopje vermoed ik. Op zijn pootjes staan is geen optie alleszins.

Ik leg hem op zijn kussentje met zijn puppykussen en Minnie en dek hem toe met een dekentje. De stakkerd voelt echt koud aan. Een uur lang blijft hij zo onbeweeglijk liggen voordat hij met alle moeite van de wereld van zijn kussen kruipt. Hij heeft een paniekerige blik in zijn ogen. Ai, te laat voor pipi? En ja inderdaad; onder zijn dekentje vind ik een plasje. Lagun kijkt ons schuld bewust aan... maar sweetie toch. We begrijpen dat wel. Het is onze schuld eigenlijk.

Ik breng woefie naar buiten waar hij drie minuten lang zijn blaas verder leegt – jeetje! en was zijn billetje af dat besmeurd is.

Maar ik krijg stank voor dank. Letterlijk. Lagun laat de rest van de avond zijn darmpjes de vrije loop. Wat een geur! En hij heeft nochtans geen avondeten gekregen...

Ik moet Lagun bijna in zijn bench dragen. Hoe lang wordt dat spul eigenlijk geacht te werken? Ik vermoed dat we dat vannacht zullen ontdekken...